

Iniciem aquest acte en record del senyor Ramon Aramon i Serra. Em permetran que, imprevistos, espontanis, els adreci uns mots d'introducció.

Ramon Aramon, que morí el proppassat mes de juliol, va néixer l'any 1907, el mateix any en què l'Institut d'Estudis Catalans fou creat per Enric Prat de la Riba. No sé si ho hem de considerar un fet premonitori, però la vida de Ramon Aramon estigué sempre estretament vinculada al desenvolupament i a la mateixa vida de l'Institut d'Estudis Catalans, des que començà a treballar a les Oficines Lexicogràfiques i, sobretot, a partir de l'any 1942, quan, en certa manera, li fou encarregada la responsabilitat de reprendre la tasca de l'Institut des del càrrec de secretari general. Deu ser impossible parlar de l'Institut d'aquests anys de la llarga postguerra sense fer referència, constantment, al senyor Aramon.

De la seva figura d'estudiós parlaran les persones que m'acompanyen a la taula presidencial. Jo només voldria afegir encara uns mots sobre la meva relació personal amb el senyor Aramon. El vaig conèixer l'any 1971, quan jo era un estudiant de doctorat de matemàtiques i l'Institut d'Estudis Catalans em concedí una borsa d'estudi per a un treball que vaig dur a terme mentre era a Zuric fent el doctorat. Foren llavors els meus primers contactes amb el senyor Aramon, a l'època que l'Institut estava al Palau Dalmau, acollit per Òmnium Cultural, i he de dir que em tractava amb simpatia, amb la forma pròpia d'una persona de seixanta i pocs anys quan jo, en aquells moments, devia tenir-ne vint-i-cinc o vint-i-sis. En guardo un bon record, d'aquella primera trobada.

En una segona època, vaig tornar a tractar-lo a partir de l'any 1978, quan, amb la reforma que havia iniciat el president de l'Institut, el doctor Alsina i Bofill, vaig ésser proposat com a membre agregat d'aquesta institució. Ales-

hores, vaig tenir ocasió d'assistir per primera vegada als Plens, en els quals el senyor Aramon actuava en el seu càrrec de secretari general i vaig començar a entendre la vida de l'Institut d'Estudis Catalans.

I, finalment, el meu contacte potser més intens amb el senyor Aramon fou l'any 1989 quan, després de la reforma estatutària impulsada pel president Emili Giralt, vaig ésser elegit secretari general de l'Institut i ell va passar a secretari general honorari. I he de confessar que em va produir una especial satisfacció que entre els membres que van proposar el meu nom com a candidat a aquell càrrec figurés el senyor Aramon. Em va produir i em produeix encara una satisfacció personal. Des de llavors fins ara ja són onze anys de dedicació a l'Institut, com a secretari general primer, i vicepresident i president després. Segurament, sense aquell pas inicial del 1989, fet amb el seu suport, ara jo no seria aquí presidint aquest acte.

Potser encara m'unia una cosa més al senyor Aramon: ambdós compartíem un caràcter similar. Som persones que ens apassionem, persones que sabem raonar fredament però que estem disposades a abocar-nos a les coses quan creiem que valen la pena. El senyor Aramon va creure que valia la pena l'Institut d'Estudis Catalans i hi va dedicar pràcticament tota la seva vida. És ben just que en aquest acte d'avui recordem, doncs, la seva figura.

MANUEL CASTELLET

President de l'Institut d'Estudis Catalans